

lahti võttis, leidis, et se kuld-rahha täis olli ja tahtis rõmuga koha koeo jooksta; agga ta kehwa ello tulli temma mele ja langes nüüd esmalt põlvede peale mahha ja tannas süddamest Summalat, kes need nored kaarnad toidab ja lillikesed wälja peal ehitab, nenda siis ka temma hädda näinud ja wähhendanud.

Nende sõnnade peale tõusis maast ülles, võttis kasti ja hakkas koeo minnema. Kui ta weel alles läks, hakkas temma isseenneses mõtlema: „Kelle kastike se küll peaks ollema?“

Temma olli selle põllo naabri Turri käest ostnud, kes weel palju kehwa olli, kui temma; agga holetusse ja sandi põllo harrimisse läbbi kehwa jäänud; et Turri isä küll enne wägga rikkas olnud, kes agga sure sõa ael äkki olli ärra surnud, sedda teadis Ado.

Ta arwas et Turri õnnis isä sedda rahha on waenlaste eest seina mahha matnud ja isä pea pärrast sedda surnud. Ta se ei woinud ka teisiti olla. Nüüd mõtles Ado, kes süddamest õigust armastas: Minna ollen sedda põllo küll ostnud, agga mitte sedda rahha!

Se ei olle siis mitte minno, waid naabri Turri pärrandus, mis temma isä waenlaste risumisse eest seina warjule on pannud, selle lootsuga, et kui temma ka sureb, poeg sedda ommeti kord saab leidma.

Selle wagga mõttega ei läinud temma siis mitte koeo, waid otse teed naabri Turri jure ja panni kasti rahhaga laua peale ja ütles: „Sinno põllo ollen minna küll ostnud, agga mitte sedda warjule pandud rahha. Võtta sinno omma, mis Summal minno käe läbbi sinnule on saatnud!“

Kui Turri selle kasti hiilgawa kullaga omma ees näggi, mis nüüd temma omma piddi ollema, siis ei teadnud temma, kuidas temmaga olli, kas se olli unne näggo woi ilmse. Wismaks langes omma hea sõbra kaela ja nuttis tanno silma piisaraid ja hüdis sure healega: „Minno armas wend ja naber! nüüd olleme mõllemad häddast peasnud ja aidetud, sest meie jaggame selle rahha poleks, ja jääme surmani kotto ellama!“